

Tasa-arvo ja isät -hanke, 2019-2021

Podcast 2

6-osainen sarja

Väestöliitto

Jakso 2: Äidit isäystävällisyyttä rakentamassa

Keskustelua äitien roolista isyyden ja työelämän isäystävällisyyden vahvistamisessa

Kesto: 21:56

Keskustelijat:

- Ulla Lepistö, etuuskäsittelijä, Kela
- Kaisa Marttinen, ympäristöinsinööri, Lahti Energia
- Frida Wahlberg, tietosuojakonsultti, Deloitte

Fasilitoija: Anna Kilponen, työelämäasiantuntija, Repo Work Oy

Alkujuonto: Anna Kokko, hankepääällikkö, Väestöliitto

Päärahoittaja: Työsuojelurahasto

Äidit isäystävällisyyttä rakentamassa_Podcast2

25.8.2020, etä-äänityksenä

Kokko: Tervetuloa Tasa-arvo- ja isät -podcastimme pariin. Puhumme isyydestä, vanhemmuudesta ja tasa-arvosta työelämässä. Mukana keskustelemassa Deloitteen, Lahti Energian ja Kelan edustajat. Tämä sarja on 6-osainen ja sen tuottamista on päärahoittanut Työsuojelurahasto. Podcastit on toteutettu etä-äänityksenä syksyllä 2020. Podcasteja juontavat Anna Kokko Väestöliitosta ja Anna Kilponen Repo Workistä.

Kilponen: Tänään jutellaan siitä, miten äidit voi vaikuttaa työpaikan isäystävällisyyteen. Millaiset konkreettiset asiat tukee työpaikan tasa-arvoista vanhemmuutta. Vieraana tässä jaksossa on kolme asiantuntijaa kolmesta eri organisaatiosta: Frida Wahlberg, tietosuojakonsultti Deloitteelta, Kaisa Marttinen ympäristöinsinööri Lahti Energialta ja Ulla Lepistö, ratkaisuasiantuntija Kelalta. Frida, kerrotko tähän alkuun muutamalla sanalla itsestäsi.

Wahlberg: Mä olen Frida Wahlberg. Mä olen lähellä neljääkymmentä. Mulla on kaksi lasta, kaksi poikaa... kahdeksan ja yhdeksän, kohta kymmenen. Mä oon aina ollu aika tiukka siinä, et lapsille on aikaa ja lähden, kun pitää hakee päiväkodista. Et mulla ehkä nyt tässä tulee vielä se päiväkotiiän jälkeinen näkemys siitä, että mitä se tarkoittaa koululaisten kanssa, ja kun on harrastuksia ja muuta, että pitää tasapainottaa sitä työtä siihen nähden.

Kilponen: Joo, no mites Kaisa?

Marttinen: Mä olen kanssa... lähentelen neljääkymmentä, ja mä olen siis, mulla on semmonen tausta. Mä olen Lahti Energialla ympäristöinsinöörinä tällä hetkellä, ja mä oon teho-osaston sairaanhoitaja, ollu reilu kymmenen vuotta, et mulla on tässä aika tuore tämä alanvaihto, että reilu vuoden olen nytten ollu tuolla Lahti

Energialla töissä. Ja mulla on kolme tytärtä, 10-vuotias esikoinen ja 8-vuotiaat kaksostytöt. Se, että tietysti multa tulee taas ehkä toisaalta semmosta, voi olla, vertailua toisaalta, kun on kuitenkin pitkä historia taustalla semmosesta työstä, mistä on helppo irtaantua ja missä on aina joku siellä periaatteesta tuuraamassa.

Kilponen: Okei, mites Ulla?

Lepistö: Joo, hei kaikille! Mä olen siis Lepistön Ulla. Mä olen kans... lähentelen sitä neljääkymppiä ja mulla on 6-vuotias esikoinen ja sitten mulla on ihan pian neljä kuukautta täyttävä sitten tämä nuorimmainen. Ja oon siis vanhempainvapaalla tällä hetkellä, ja mulla on sitten hyvin tuoreessa muistissa nämä ennen äitiyslomaa jäämisen aika ja päiväkotielämä. Mutta sitten myös tämä, että meidän perhe on sillä lailla erilainen, et meillä jaetaan esimerkiksi tämä vanhempainrahakausi, mikä sit on tuonut omat haasteensa työelämässä.

Mut samalla lailla, kun Kaisa ni mä tuun sairaalamaailmasta. Oon sairaanhoitaja kans pohjakoulutukselta, niin onhan siinä sitten eri se vuorotyö ja sitten, kun siellä on oltava tiettyyn kellonaikaan. Et kyllähän tässä sitten, kun on liukuva työaika ja sä voit tehdä kotona tai tehdä osan päivää toimistolla, osan kotona, niin kyllähän se mahdollistaa todella paljon.

Kilponen: Joo. Okei, mutta tosi kiinnostavat erilaiset taustat. Miten tällaista tasa-arvoa voisi, tasa-arvoisia asenteita voisi lisätä, tai mikä teidän mielestä vois vaikuttaa siihen, että mitä siellä työpaikalla voisi tehdä sen eteen, että olisi enemmän semmoinen tasa-arvoista vanhemmuutta tukeva asenneilmapiiri?

Wahlberg: No hyvin helppo on esimerkin voima. Ne esimiesasemassa olevat miehetkin jäisivät kotiin joskus tai puhuisivat siitä, että lapsi on kipeä, jos ne ovat vanhempia jo ne lapset, että ei ehkä välttämättä ihan päiväkoti-ikäisiä, mutta se, että ne esimiehetkin, ei esinaiset, vaan esimiehetkin puhuisivat siitä omasta perheen ja työn yhteensovittamisesta ja näin näyttäisi sitä esimerkkiä niille nuorille miehille, jotka nyt on siinä vaiheessa, että ne on perustamassa perheitä ja muuta, et se on ihan ok olla ikään kun itsekäs sillä alueella myöskin. Se istuu aika kovassa se, että nainen hoitaa ja äiti hoitaa edelleen, vaikka se mun mielestä on tosi paljon helpottunut, nyt viime viiden vuoden aikana on ollut iso muutos mun mielestä siinä, kun näkee ympärille, että isät on hoitamassa lapsia ja jää isyysvapaalle ja vanhempainvapaalle. Et siinä vaiheessa, kun omat lapset syntyi, niin muistaakseni ei tainnu yksikään meidän ystäväpiiristä jäädä vanhempainvapaalle... niin kun isistä.

(00.05.00)

Kilponen: Joo. Siellä on jo jonkinlaista esimerkkiä havaittavissa siitä, että.

Wahlberg: Tai joo. Muutosta on ilmassa.

Marttinen: Varmaan myös tämmöisissä yleisissä asenteissa justinsa se, että toisaalta, että on sukupolvenvaihdos menossa johtotehtävissä ihmisissä, että sinne tulee semmosta, et jos nyt puhutaan siitä, että on vaikka semmosta kuusissakymmenissä olevaa johtoportaan henkilöstöä tai esimiestehtävissä,

niin se, että se asenne voi olla vähän erilainen, että ne äidit hoitaa ne lapset. Mutta sitten, jos sinne tulee nelissäkymmenissä olevaa niin sitten taas se asenne on jo ihan eri, se että mitä se on ollut tässä 2000-luvulla vaikka se suhtautuminen siihen, että isät jää kotiin ja voi olla hoitovapaalla ja osallistuu enemmän siihen perhe-elämään. Et ehkä se on just se. On menossa semmonen murrosvaihe siinä, että ruvetaan menemään siihen tasa-arvosempaan suuntaan siinä, että isät osallistuu enemmän siihen lastenhoitoon. No, en tiijä, riippuuhan se vähän tietysti isästä, persoonasta, että miten kokee se. Meillä ainakin on se, että siinä kohtaa, kun tuli kaksoset, niin imun mies sano, että nyt hän tietää, mitä on lastenhoito, kun tuli ne kaksoset, että sitten, kun siinä ei ollut enää se yksi, mikä on siinä 'äitin pikku pallero'... Se, että sit eri tavalla hyppäsi siihen lasten hoitoon mukaan niin sanotusti siinä kohti.

Wahlberg: Sit vielä toinen erä, et siinä oli vielä se esikoinen?

Marttinen: Kyllä vaan, esikoinen ja sit kaks vauvaa.

Wahlberg: Niin se on niinku aistittavissa nyt, et se on muuttumassa. Ja mä muistan vielä pari, kolme vuotta sitten se oli, ai jaa 'Sä jäät vanhempainvapaalle', et ai jaa. Tosi makee juttu, vau, vau, vau... Ja kun taas mieltii sitä, et äidit on jäänyt iät ja ajat, ja näin pois päin, niin ei kukaan mulle sanonu, et 'Ai, sä jäät vanhempainvapaalle, vau!' Vaan oli semmonen, et Aha. Kuinka kauan?

Marttinen: Miten pitkään sä meinaat. Nii. Just näin.

Wahlberg: Ehkä se on vielä niin uutta, et sit pitää ikään kuin väkisin sanoo, että vau. Ja se tietysti kertoo, että, se ei oo ihan normia vielä, kun pitää hehkuttaa, että voi kuin urauurtavaa ja hieno juttu. Ja mun mielestä se tuntuu vähän epäreilulta myös isiä kohtaan, koska moni varmaan haluaa, mutta ei uskalla välttämättä sanoo, että mä haluaisin nyt olla lapsen kanssa kotona. Monessa tapauksessa ehkä äitikin ikään kuin ei kuuntele sillä korvalla, koska kulttuurisesti äidin 'kuuluu' olla kotona, kun lapsi on vauva ja/tai imettää ja kaikki tällaiset asiat. Kyllä varmaan äidit ja naisetkin osaavat torpata sitä edistystä aika tehokkaasti.

Marttinen: Ja sen mä olen huomannut kanssa, kun jos on käynyt keskustelua ihmisten kanssa niin silloin jos pariskunta on niin sanotusti samassa palkkaluokassa, että siinä ei ole semmosta suurta tulonmenetystä siinä, että vaikka miehellä olis merkittävästi parempi palkka, kun naisella niin silloin, jos on suunnilleen samassa palkkaluokassa, vaikka toi opettajapariskunta, niin siinä mä olen huomannut monen perheen kohdalla, että siinä saattaa se isä jäädä helpommin kotiin hoitovapaalle, kun sitten taas se, että toinen tienaa paljon enemmän, kun sitten taas se toinen. On myös se rahallinen asia, mitä varmasti joudutaan pohtimaan.

Lepistö: Joo. Meidän tapauksessa oli ihan puhtaasti taloudellisista syistä, miksi minä jäin kotiin versus mieheni, että juuri se, mitä Kaisa tossa sano, että oli huomattava tuloero. Me ei saatu euroja venytettyä tarpeeksi mun palkalla, että silloisella palkalla, että kun oltaisi saatu talous pyörimään.

- Kilponen: No tossa tuli tosi hyvin tää esimerkki. Mites siellä äidin työpaikalla? Näättekö te, et siellä vois jotain? Voiko se esimerkin voima tulla sitä kautta, tai tossa olikin vähän sitä, mitä Frida sanoit, että äidin asenteet myös vaikuttaa paljon siihen, että miten se isä toimii.
- Wahlberg: Joo. Kyllä mun mielestä ja sitten se, että jos äiditkin näkee sen oman esimiehen, mies-esimiehen esimerkistä, että hei, täällä munkin työpaikalla tää tyyppi jää hoitamaan sairasta lasta, niin kyllähän se pystyy sitten myöskin... sekin vaikuttaa siihen naisen kokemukseen, että mitä korkeammassa asemassa, auktoritaarisemmassa asemassa, niin valitettavasti se yleensä antaa ihan eri signaalit, että silloin pystyy myöskin kotona käydä se keskustelu, et hei, mutta mun esimies ja se ja se... niin nekin jäi hoitamaan sitä sairasta lasta ja niilläkin on superkiireiset kalenterit, että ehkä antaa myöskin niille, joilla on vaikeampi keskustelu kotona niin potkua siihen argumentointiin.
- Lepistö: Samaa mieltä, että se esimerkin voima varsinkin sieltä johtoasemasta. Mutta et mä ainakin huomaan, että mä ehkä jään myös omaan näppäryyteen kiinni siinä, että myös meillä äideillä on aika vahvoja mielikuvia siitä, että mitä se äitiys on.
- (00.10.11) Et toisaalta mun mielestä jokaisen äidinkin pitäisi vähän miettiä, et miten siellä työpaikalla puhuu siitä äitiydestä, mutta myös siitä, miten siitä isyydestä puhutaan. Ja niinku, meillä me jaetaan tämä vanhempainrahakausi. Esikoisen kohdalla mies jäi sitten hoitovapaalle ihan tolle kodinhoitotuelle sitten pitemmäksi aikaa. Mutta nyt, kun me jaetaan tämä vanhempainrahakausi, niin se on aiheuttanut myös muissa äideissä sellaista hämmennystä, että vaikka ajatellaan, että meidän yhteiskunta muuttuu, mielikuvat muuttuu, mutta sit voidaankin jäädä tällaisesta asiasta kiinni, et hetkonen, et sä et olekaan sitä yheksää kuukautta kotona?
- Wahlberg: Äidit ikään kuin asettaa omat kehyksensä sille, mikä on hyvä äitiys ja miten kuuluu toimia. Äiditkään ei välttämättä, vaikka isä haluaisikin jäädä niin äidit ei välttämättä anna sitä aikaa, koska taas muut äidit on sitä mieltä, et hei, sunhan pitäisi olla yheksän kuukautta vähintään, koska sähän imetät, et miten sä pystyt imettämään ja blaa blaa blaa blaa... Niin joskus pelottaa oikeasti, että voiko olla niin ikään kuin toisia naisia kohtaan niin jotenkin ymmärtämätön, ettei ymmärretä, että kaikki on erilaisia, eikä suvaita sitä, että joku tekee jotakin, joka kyseenalaistaa ne omat valinnat.
- Lepistö:: Niin ja tavallaan, et sillä perheellä on se oma... perheellä on se oma, että perheenä tehdään se ratkaisu, meidän perheelle sopiva. Et ei pidä arvottaa niitä, et kumman perheen ratkaisu on sitten ollut se parempi.
- Marttinen: Sehän on hirveen hyvä mahdollisuus mun mielestä nyt tälleen, että kun on jos on päiväkotikäisiä lapsia, no tietysti alakouluikäisiä tai ykkös-kakkosluokkalaisia, mutta se, että voi olla sillä osittaisella hoitovapaalla. Se, että sä teet lyhyemmän työviikon vaikka. Ja se on kuitenkin molemmilla mahdollista tehdä, et siihen, siihen olen törmännyt, et moni perhe tekee just silleen, että sitten saattaa molemmat vanhemmat tehdä sitä, että on yksi päivä lyhyempi työviikko. Siihen varmaan lähtee isätkin helpommin mukaan taas siihen, kun sit, et jäisi kokonaan kotiin lasten kanssa, et se on hyvä mahdollisuus kyllä.

Kilponen: Niin, et tavallaan se työelämä tarvii vähän niin kuin muutosta siihen äitiyteen suhtautumisessa sen lisäksi, että mietitään sitä, et miten isyyteen suhtaudutaan. Se muutos pitäisi tulla molemmista suunnista sieltä molempien työpaikoilta ja niistä asenteista, että.

Wahlberg: Niin. Äidin pitää antaa tilaa isille.

Lepistö: Kyllä. Juuri näin.

Wahlberg: Ja toi varmaan Ulla teidän tilanne on hyvin poikkeuksellinen varmaan siis nyky maailmassa vielä se, että oisi... et ei moni varmasti tee tota ratkaisua, että on, et jaetaan se. Se just on hyvin vahvasti se, et äiti just on sen yhdeksän kuukautta kotona.

Marttinen: Niin, mutta se tietysti, mistä Kaisa mainitsikin, että kuinka paljon se on sitten seurausta siitä, että se on taloudellisesti monessa perheessä iso keskustelu, että kuka jää kotiin, kuten meidän tapauksessa oli aikanaan. Tai sitten se, että paljonko se on vaan sitä kulttuurista, niinku normien noudattamista, että äidin kuuluu olla kotona. Se, että ei anneta ikään kuin tilaa niille omille ratkaisuille. Et aina pitää yrittää johonkin muottiin, että perheen kuuluu olla näin, ja näin sen pitää toimia. Jos ei anneta tilaa niin ehkä, jotka ei ole niin vahvoja, ne ei uskalla sitten myöskään poiketa siitä.

Lepistö: Kyllähän se mun ilmoitus siitä, että me jaetaan tämä niin kyllähän se aiheutti meillä työpaikalla niinku siellä johdon puolellakin hämmästystä ja sitä, että onko näin, että tavallaan, vaikka puhutaan, että meillä on naisvaltainen ala ja pyritään tasa-arvoisuuteen, mutta että sitten myös sieltä tulee niitten esinaisten ja esimiestenkin mielikuvat siitä, että se äitiys on tietynlaista ja se kestää tietyn aikaa. Ja meillä esimerkiksi palkoissa epäiltiin, että onko mun esimies tehnyt jonkun virheen, kun ei ole muistanut laittaa sitä mun poissaoloa sinne koko vanhempainrahakauden ajalle, vaan että mä tuunkin nyt ennemmin töihin.

Ja sitten olin hakenut vanhempainrahakauden sille ajalle, mitä me ollaan mun miehen kanssa sovittu, niin silti sitten Kelalta tuli automaattipäätös koko sille ajalle. Eli tavallaan, että se on varmaan niin syvälle iskostunut, kun... en epäile, että kukaan tekee sitä tahallaan, vaan se on se ajatus siitä, että äidit on sen vanhempainrahakauden, ja sitten pitää pyytää korjaamaan näitä päätöksiä, että me tehdään eri tavalla.

(00.15.00)

Mutta oon huomannut myös sen, että siinä tulee sellainen... selittelyn tarve, että mä huomaan sen, että pitää selittää, että miksi mä tulen töihin, miksi meidän perhe teki tällaisen ratkaisun, vaikka enhän mä oikeesti ole tilivelvollinen kellekään siitä, että meidän perhe teki tämän ratkaisun ja se on meille hyvä. Mun ei tarte... töissä sitä selittää. Mulla on oikeus palata mun työhön ja näin, et sen huomaa, että itsekin, ehkä yritän sitä äitimyyttä sillä kertoa, että miksi me tehtiin näin. Miksi mun kumppani jääkin tällä vanhempainrahakaudella ja miksi mä meen töihin. Ja kun lähtökohtaisesti sillä ei pitäisi olla mitään väliä.

Wahlberg: Paljonko sun mies on tarvinnut selitellä tai puolustella?

Lepistö: No mun mies yleensä vetoaa siihen, et hän oli esikoisen kanssa niin kauan kotona ja hän piti siitä, niin hän haluaa sen tehdä uudestaan ja nyt ja jäädä sitten vielä vauva-aikana oikeasti. Ja hän kokee myös sen, et niin kuin itselläkin, et tämä on sellainen stoppi sieltä työelämästä, niin hän haluaa myös sen, et tämä on se tällä hetkellä meidän viimeinen mahdollisuus pitää tallainen stoppi, niin mun mies, jotenkin tuntuu silleen, että mä olen tehnyt tän ennenkin ja se oli tosi hyvä ratkaisu ja mä jatkan tällä samalla mallilla ja that's it.

Kun taas sitten mä koen ehkä äitinä, et mä selitän toisille äideille, että näin me nyt tehdään ja että näin... siinä tulee se omakin selittelyn tarve. Ja mä uskon, että se lähtee taas musta itestäni. Varmasti on niitä toisia äitejä, jotka ihmettelee mun ratkaisua. Mutta että moni voi olla, että heillä ei ole mitään mielipidettäköön siihen, että tulenko mä töihin vai en.

Kilponen: Se on itessäki syvällä, että alkaa ehkä automaattisestikin selittämään sitä muille, vaikka kukaan ei ehkä ihmettelisikään sitä.

Lepistö: Niin, juuri se, että enhän mä nyt ole huono äiti, koska siinä tulee se hyvän ja huonon äidin...

Marttinen: Nimenomaan. Ja just, kun sanoit tosta stopista, et tulee se... kun suurimmalle osalle naisista tulee se semmoinen noin vuoden tauko, ja tätä asiaa olen just pohtinut, toisaalta siis lapsettomien, että kellä ei ole lapsia, ketkä on työelämässä ollut se reilu kymmenen vuotta. Et ei ole mitään taukoa tullut sieltä työelämästä. Et miksei toisaalta sitten just, että miksi miehillä ei olisi oikeutta siihen samaan taukoon sieltä työelämästä niin kuin naisilla, kun ne saa lapsen?

Wahlberg: Tai lapsettomilla naisillakaan...

Marttinen: Niin, tai lapsettomilla naisilla, että se, tai lapsettomilla miehillä, että toisaalta, että se on... et toisaalta sitä ei nähdä, et rupesin vasta pohtimaan, kun mun ystävä, jolla ei ole omia lapsia, niin hän lähti opiskelemaan ja sanoi, että no sähän saat aivan älyttömän kivan tämmöisen tauon tähän nyt, kun sä lähdet opiskelee, otat opintovapaata, kun ei ole ollut pitkän työuran aikana stoppia. Mutta eihän miehilläkään ole. Se, että miksei toisaalta se, että kaikilla ei olisi oikeus siihen ns. sapattivuoteen töistä. Siis se, että ei ehkä ajatella. Ehkä miehet ei ajattele sitä sillä tavalla, että tarvis sitten semmoisen niin pitkän. Mut se, että miksei olisi oikeutta siihen semmoiseen stoppiin siitä oravanpyörästä niin sanotusti, että pystyisi olemaan sitten sen lapsen kanssa kotona. Se, että siinähan aukeaa ihan eri tavalla se perhe, tai lasten kanssa toimiminen ja muut, ku oot koko ajan niitten lasten kanssa ja teet ne rutiinit, mitä sun kotona pitää tehdä.

Lepistö: Juuri, mitä sanot Kaisa, et se... tasa-arvo sinne ja se näkemys siitä, et mitä se on se kotona oleminen.

Wahlberg: Nimenomaan.

Lepistö: Se ei oo sitä viikonloppusin ja iltasin, vaan et mitä se on se arjen pyörittäminen.

Wahlberg: Ei se ollut sellasta niin kuin kahvin juomista, vaan vähän sellasta niinku...

Marttinen: Ei oo taikapöytää, joka tyhjenee itsestään. Ei ole sitä, että se vaan tyhjenee, että hop!

Lepistö: Meillä se on lisännyt sitä tasa-arvoa, että sitten nyt, kun oli pitkä tauko silloin kuusi vuotta meidän lapsilla eroa, niin se, että kun mies oli esikoisen kanssa niin sitten hän tiesi sen, että mitä se arki on sitten täällä näin, ja samalla lailla itse ymmärtää sen, että okei, että mitä se on se työn ja perheen sovittaminen. Ja silloin vielä tein vuorotyötä niin sittenhän se oli yöputkikin, niin kolme yötä teit ja olit sitten pois pelistä myös aika pitkälle päivisin, niin siinä kyllä molemmille tuli se herätys, että okei, että ei se mielikuva ihan vastannutkaan, että, et sä mene sinne töihin lepäämään tai... Tai että siellä kotona juuri juodaan vaan kahvia ja hengailaan, että se on kantanut tänne asti, mutta se on ollut. Mun kumppani piti sitä tosi hyvänä ja hän haluaa tehdä sen uudestaan ja vielä pienemmän vauvan kaa. Ja mikä mä olen sanomaan siihen, että ei, että sä viet mun äitimyyttini siitä pois.

(00.20.00)

Wahlberg: Niin. Nimenomaan toi. Mä luulen, että toi on se yksi keskeisin asia. Kyllä me naiset... pitää vähän niin kuin skarpata itsekin, mitä me puhutaan keskenämme äitiydestä ja mitä me puhutaan isyydestä.

Lepistö: Kyllä. Mutta myös sekin, että sitten mun mies on sitä sanonut, että ei tämä ole niin... et ei sitä pidä nyt jotenkin ihannoida, että hän jää vauvan kanssa kotiin. Sitten sekin vähän sellainen jalustalle nostaminen, että onpa hienoa ja rohkeaa, kun kaikki äidit jää kotiin, ja ei me äidit saada sitä, että vau, et onpa rohkeeta.

Wahlberg: Ei taputeta.

Lepistö: Niin. Myös sellanen, että se olis niin kuin normaalia joka puolella, että isät jää.

Kilponen: Joo, eli tän voisi vähän niin kuin tiivistää siihen, että tavallaan tarvitaan niitä esimerkkejä, jotka tavallaan antaa tilaa sellaiselle erilaiselle vanhemmuudelle, että on monenlaisia tapoja. Ja jokaisella perheellä on omat ratkasut, että tavallaan pitäisi päästä eroon siitä tällaisesta yhdestä muotista, mihin nyt vähän niin kuin automaattisesti ohjataan kaikkia. Ja sehän on vaan sitä, mihin me ollaan totuttu, niin sitä sitten helposti itsekkin toistaa. Ja sitten, jos me tehdään erilaisia päätöksiä niin sitten me selitellään. Joo, mut hei, kiitos teille tosi paljon! Oli ihan mahtavaa keskustelua, hyviä ajatuksia ja näkökulmia. Mun puolesta kiitos tosi paljon, ja kiva, kun pääsitte osallistuu tähän lähetykseen Kiva, kiitos!

Kokko: Kiitos, kun kuuntelit tämän podcastin. Jos keskustelumme herätti sinussa ajatuksia, voit lähettää meille palautetta Väestöliiton verkkosivujen tai somen kautta. Jakso oli osa podcast-sarjaa, joka toteutettiin Tasa-arvo ja isät -hankkeessa Väestöliitossa. Hankkeen pääyhteistyökumppanina on ollut Repo Work ja päärahoittajana Työsuojelurahasto.